

Příběh o ježkovi a vrbě

Cíl: k pohádce - soustředěný poslech, dokázat vysvětlit, proč kluci šli k vrbě na proutí.

Byla jednou jedna vrba. Byla velmi stará a mrzutá, protože z ní každý rok o Velikonoce řezali kluci proutí na výrobu pomlázek. Nikdy nepustila žádné zvířátko do své dutiny, a tak ji nikdo neměl rád.

Jednoho větrného dne k ní přihopkal králík Honzík. Zeptal se vrby: "Vrbo, vrbičko! Že by se v tvé dutině našlo místečko? Pro jednoho malého králíčka. Prosím! Když mne neschováš, asi ulítnu! Už teď mám rozcuchaný kožíšek!" Jenže vrba králíka Honzíka nepustila. Zatarasila mu vchod svým hustým proutím. Králík Honzík tam ještě chvíli stál, do té doby, než ho odfoukl vítr. Vrba neprojevila ani trochu lítosti ze smrti králíčka. **Za týden přišli kluci a skoro celou vrbu ořezali. O dva týdny později přišel ježek. Ptal se vrby, zda se může ubytovat v její dutině. Vrba sice nechtěla, ale chybělo jí proutí, tak se nemohla ubránit. Ježek Vít poděkoval vrbě, že tam může bydlet a hned se v dutině vrby ubytoval.** Když si Vít dutinu vystlal a nastěhoval tam své zásoby, dodal vrbě : "Vrbo, nebuď nabručená, já ti tu budu dělat společnost! A za odměnu ode mne dostaneš dárek!" **Za půl roku se vrba ptala ježka na dárek, ježek řekl: "Dárek dostaneš až přijde pravý čas!"** Vrba z toho nebyla moudrá, ale o dárek stála, tak ještě nějaký čas si na něj počká. Další rok o Velikonocích šli kluci zase k vrbě pro proutí, jenže jakmile jeden kluk uřezal první proutek, ozvalo se dunění a funění. Samozřejmě, že ty zvuky dělal ježek ukrytý ve vrbě, ale kluci to nevěděli. Kluci se polekali , že tam je vodník a utekli rychle pryč. Nikdy se tam už neodvážili. Tak vrba dostala od ježka ten nejlepší dárek!

Hádkanky:

Nebýt mého kokrhání, nebylo by rána ani. Vstávejte už, lenoši, dlouho spát se nesluší. (kohout)
Chodí pod korunou – král není, nosí ostruhy – rytíř není, má šavli – husar není, k ránu budívá – ponocný není. Kdo je to? (kohout)

Malý zobáček, žlutá peříčka, právě se vylíhlo z bílého vajíčka. (kuře)

Je soudeček bez obrouček, je v něm dvojí víno, a přece se nesmíchá. (vejce)

Kulatý dům bez dveří, bílý jako papěří. Klepneš na něj maličko, hned vyběhne sluníčko. (vajíčko)

Je soudeček bez obrouček, je v něm dvojí víno. A přece se nesmíchá. (vejce)

Uprostřed vajíčka je žlutá kulička. (žloutek)

Malá bílá pokladnička, samé zlato skryto v ní. Otevřít ji umí každý, zavřít nikdo neumí. (vajíčko)

Kvokám kvokám na dvoře, vajíčka jsou v komoře. (slepice)

Jak to bylo, pohádka?

Zabloudilo kuřátko

za zahradou mezi poli

pípá, pípá, nožky bolí.

Ve vysokém obilí

bude večer za chvíli.

"Povězte mi, bílé ovsy,
kudy vede cesta do vsi!"

"Jen se zeptej ječmene,
snad si na to vzpomene."

Kuře bloudí mezi poli,

pípá, pípá, nožky bolí.

"Pověz, milý ječmínku,
jak mám najít maminku?"

Ječmen syčí mezi vousy:

"Ptej se pšeníc, vzpomenou si!"

Kuře pípá u pšeníc,

nevědí však také nic:

"Milé kuře, je nám líto,

ptej se žita, poví ti to!"

Kuře hledá žitné pole,

ale to je dávno holé.
A na suchá strniska
vítr tiše zapíská:
"Vždyť jsi doma za chalupou.

Slyšíš? V stáji koně dupou,
kocour v stodole tiše vrní -
a tvá máma za vraty
zob, zob, zobá bílé zrní
s ostatními kuřaty."
"Děkuji ti, žitné pole!"
"Pozdravuj tam ve stodole!"
"Koho, milé políčko?"
"Zrno i to zrníčko!
Ať se ke mně zjara hlásí,
vychovám z nich nové klasy!"
A tak mámu za krátko,
našlo také kuřátko.